

kud bylo větší než odškodnění, jež by bylo pojišťovně jako závazek náleželo a stěžovateli jako nárok příslušelo, takže by byly pojišťovny vyplacením jich na svém majetku poškozeny.

Vylíčená vratkost objektivního výroku o poškozovací stránce souzeného činu činí sama o sobě vratkým i subjektivní výrok o poškozovacím úmyslu stěžovatelově. Než, nehledíc k tomu, namítá stížnost — podle toho, co úvodem podotčeno — právem, že zlý úmysl poškozovací předpokládá, že si stěžovatel byl vědom toho, že pojišťovny vyplatí v povolovaných odškodněních více, než k čemu byly smlouvami zavázány, že stěžovatel získá nedovolený prospěch rovnající se škodě pojištěn. Toto vědomí stěžovatelovo není zjištěno ani větou rozsudkových důvodů, že úmysl stěžovatelův směřoval k opatření si nejvyššího odškodného, ani větou, že si stěžovatel byl plně vědom důsledků v předchozí větě rozsudkových důvodů vylíčených, totiž toho, že při povinném oznámení množného pojištění byl by odpadl odhad M-u, že by byla stěžovateli vyměřena náhrada škody 7.371 Kč, a že by byly případně pojišťovny vůbec odepřely platiti odškodné. Poslednější částí rozsudkových důvodů jest zjištěno toliko vědomí stěžovatelovo o postupu pojištění, nikoliv i vědomí, že tento postup je v souladě se smlouvami. A snaha dosíci nejvyššího odškodného není nutně vědomou snahou po odškodném, převyšujícím závazky toho, komu náleží, a nároky toho, komu přísluší. Podle toho, co uvedeno, je v rozsudku prvé stolice zákonný znak škody jak po stránce objektivní, tak i po stránce subjektivní odvozen z předpokladů, které jsou jednak právně pochybeny, jednak zjednány způsobem formálně vadným. Rozsudek je tedy stížen zmatky čís. 9 písm. a), čís. 5 § 281 tr. ř., i bylo jej k důvodné stížnosti obžalovaného zrušiti, aniž bylo třeba zabývati se ostatními vývody stížnosti, jež neprovádí námitky shora nedotčené, zejména námitku naprosté nezpůsobilosti použitého klamu po zákonu, nevycházejíc v nich výhradně a z celku příslušných skutkových zjištění rozsudku. Vylíčená nedostatečnost a vadnost skutkových zjištění, k známce »škoda« se vztahujících, činí nezbytným provedení nového hlavního přelíčení ve stolici prvé. Bylo proto za podmínek § 5 zákona ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878 odůvodněné zmáteční stížnosti vyhověno hned v neveřejné poradě a uznáno právem, jak se stalo.

Čís. 2942.

Otlásku přípustnosti vzetí svědka do přísahy jest soudu zásadně řešiti podle stavu přelíčení v době svědkova výslechu. Soudu nelze s úspěchem vytýkati (§ 281 čís. 3 tr. ř.), že vzal svědka přes překážku § 170 čís. 1—6 tr. ř. při hlavním přelíčení do přísahy, neměl-li podle stavu přelíčení podkladu, by přípustnost tohoto opatření bral v pochybnost.

S hlediska § 170 čís. 6 tr. ř. nestačí pouhé tvrzení obžalovaného, že svědek chová k němu nepřátelství, nebo pouhý poukaz na pohnutku k nepřátelskému smýšlení proti svědkovi, nýbrž jest třeba soudu oznámiti skutečnosti, ve kterých se již projevilo nepřátelské smýšlení svěd-

kovo, a to takového stupně, že ho uzpůsobuje, by svému zášti obětoval osud svého nepřítele.

(Rozh. ze dne 21. října 1927, Zm II 391/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského jakožto nalézacího soudu v Jihlavě z 15. července 1927, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem krádeže dílem dokonané, dílem nedokonané podle §§ 8, 171, 173, 174 II. a), c), 175 II. a) tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost obžalovaného uplatňuje toliko zmatek podle § 281 č. 3 tr. ř. a to jen z toho důvodu, že svědek Jaroslav Č. byl vyslechnut pod přísahou, ač prý stěžovatel upozornil soud před výslechem svědkovým na to, že žije se svědkem v nepřátelství, ježto naň učinil trestní oznámení pro poškození na těle, pro které byl svědek v květnu 1927 krajským soudem v Jihlavě odsouzen. Bránila prý proto vzetí svědka do přísahy překážka § 170 č. 6 tr. ř. Pokud jde o nedokonanou krádež na Jaroslavu Č.-ovi, jest zmateční stížnost zřejmě bezdůvodna. Především neposkytují směrodatné po této stránce záznamy protokolu o hlavním přelíčení opory pro tvrzení stěžovatelovo, že upozornil soud před svědkovým výslechem na to, že žije se svědkem v nepřátelství, ježto naň učinil trestní oznámení pro poškození na těle, pro které byl svědek v květnu 1927 krajským soudem v Jihlavě odsouzen, ani že okolnost ta jinak přišla při hlavním přelíčení na přetřes. Otázku přípustnosti vzetí svědka do přísahy sluší však soudu zásadně řešiti podle stavu přelíčení v době svědkova výslechu. Soudu nelze s úspěchem vytýkati, že vzal svědka přes překážku § 170, č. 1—6 tr. ř. při hlavním přelíčení do přísahy, neměl-li podle stavu přelíčení podkladu, by přípustnost tohoto opatření bral v pochybnost. Nehledíc však k tomu, nestačí s hlediska § 170, č. 6 tr. ř. pouhé tvrzení obžalovaného, že svědek chová k němu nepřátelství, nebo pouhý poukaz na pohnutku k nepřátelskému smýšlení proti svědkovi. Třeba soudu oznámiti skutečnosti, ve kterých se již projevilo nepřátelství svědkovo, a to takového stupně, že ho uzpůsobuje, by svému zášti obětoval osud svého nepřítele. Takové skutečnosti však ani zmateční stížnost sama neuvádí, aniž tvrdí, že byly stěžovatelem soudu vůbec uvedeny na vědomí. Nejsou tu tedy dány, ba ani stížností tvrzeny způsobilé předpoklady zákazu § 170, č. 6 tr. ř. a tím též předpoklady zmatku § 281, č. 3 tr. ř. Ostatně byl stěžovatel ve směru pokusu krádeže usvědčen kromě výpovědi Jaroslava Č.-y i výpovědí dalšího svědka Roberta Č.-y, ježž označuje rozsudek výslovně za naprosto věrohodného.

Čís. 2943.

Skutková podstata zločinu utržení na cti ve směru subjektivním předpokládá vědomí pachatelovo, že jeho obvinění může podle svého